

Aquestes presses...

Terme mig — Els sacerdots, com tota persona humana, no ens podem desfer fàcilment del nostre temperament, i degut a aquesta realitat sempre posem quelcom personal en la celebració del culte sagrat. Per això no es pot exigir un cronometratge matemàtic exactament igual per tots els actes. L'Església, que ens mana realitzar les accions sagrades de la mateixa manera a tots els sacerdots, sap molt bé que no li és possible sostreure als seus ministres de la seva idiosincràsia personal. Uns seran lleugers, altres calmosos; qui serà pausat, qui fogós. Amb tot, si bé no es pot oblidar aquesta realitat, cal sempre procurar conservar un terme mig, en bé de la mateixa dignitat del que s'està fent, tant pel sacerdot celebrant com pels fidels, doncs no es deu allargar indegudament un acte ni menys encara accelerar irreverentment en la seva execució.

Temps degut a Déu — Es veritat que el sacerdot ha de tenir en compte que hi ha fidels que després de la Missa del dia de precepte han de complir deures ineludibles, però aquests no deuen oblidar que els deures amb Déu no es poden complir a correuita; que la Missa dels dies de precepte deu ésser oïda participant'hi de la manera millor; que no es pot escurçar a mida de necessitats particulars, ni menys de gustos.

Hi ha persones que sempre fan corrent els deures religiosos i no sempre és la feina, ni el compliment del deure, ni la necessitat qui empeny. Hi ha qui segueix negant-se a donar a Déu una hora entera cada setmana, i per això segueix arribant tard o marxant abans d'acabar. No falta qui abomina del sacerdot que fa bé les coses santes: « Que si predica parant la celebració, que si amb lectures i monicions no deixa resar devocions particulars; que si fa canviar de posició tan sovint; que si fa contestar al diàleg amb el celebrant com si fóssim uns vulgars escolanets; que si dona la comunió dintre la Missa i l'allarga encara més, que si no s'acaba mai; etc., ». I és necessari que no ens deixem influenciar per aquest ambient que rondina sense raó, doncs no han de ser els actes del culte sagrat, que tot cristià està obligat a tributar a Déu, els que s'han d'adaptar a les nostres presses, sinó

que és la nostra pietat la que s'ha de conformar amb les normes emanades de la Sagrada Jerarquia regulant els actes del culte.

La Missa sobretot — Certament hi ha actes de pietat privada, que ja fets a soles, ja en comú, hom pot adaptar a les seves possibilitats, però la Santa Missa és diferent, perquè és l'acte més important del culte cristià, i cal celebrar-la i oir-la conforme a les normes de la Sagrada Litúrgia. Així, està amanat pel Sr. Arquebisbe que es prediqui en totes les misses dels dies de precepte, tan en les celebrades per sacerdots seculars, com per religiosos. I la Santa Seu recomana que oportunament es prediqui en totes les misses, i ordena que sigui sempre parant la celebració. Recomana també vivament que els fidels participin en ella amb les respostes al diàleg, amb els cants, amb les actituds, i sobretot combregant dintre de la mateixa, i prohibeix que es recitin novenes, rosaris, etc., i que es prediqui durant la

celebració, per tal de que aquestes no impideixin una millor participació dels fidels, doncs la Santa Missa és un acte de culte públic, i per tant, cal assistir-hi comunitariament, i en comú participar-hi.

Missa Parroquial — En la primera Assemblea Parroquial es va determinar que es donés un caràcter més solemne a la Missa Parroquial, i va semblar que la millor hora per tenir-la a les nou. Verdaderament he tingut molts motius de goig des del seu començament, però m'han apenat moltes vegades dos fets: la campanya de desprestigi que algú, segurament ben intencionat, però certament equivocat, ha portat a terme contra la nostra Missa Parroquial, i el de que molts s'hagin deixat impressionar per aquesta campanya.

Certament les misses per la seva realitat intrínseca, totes valen igual. No obstant l'Església admet en elles una certa gradació externa. D'entre les misses que se celebren a la Parròquia, la de més qualificació, és la Parroquial, per ésser la que el Rector aplica pels seus feligresos, i en la que

(Continua a la pàgina següent)

L'actualitat té un nom : TEATRE

Cinc representacions teatrals en una setmana, bé ens permet assenyalar l'activitat teatral com a tema d'actualitat en la vida de Granollers.

El diumenge passat dues formacions teatrals locals representaren, una « Quan el vent gemega », de Francesc Lorenzo i l'altra « La Passió ». Aquest diumenge, Palestra de Sabadell representarà « El delantero centro murió al amanecer », de Cuzzani i el Quadre Escènic de l'Esbart Dansaire ens oferirà la rondalla « Blaiet Vaillet » de Josep Mª Folch i Torres. Són, per tant, tres conjunts locals i l'admirable Palestra, de Sabadell, que el públic de Granollers descobrí l'any 1958

No obstant, allò que suscita el nostre comentari d'avui, juntament amb la quantitat de representacions consignada, és l'actuació de l'Agrupació Dramàtica de Barcelona amb l'obra d'Eugène Ionesco « La cantant calba ». L'Agrupació Dramàtica fou presentada fa poc al nostre públic en una sessió de Teatre Viu. No correspon a aquesta secció de comentar les representacions, però sí de pal·lesar la nostra satisfacció en veure l'ADB incorporada als programes teatrals de Granollers, ja que difícilment trobaríem un altre grup escènic que en tan poc de temps hagués fet tant per posar el teatre català a l'hora del teatre mundial d'avui. Aquesta mateixa setmana ha estrenat a Espanya l'obra de Jean Anouilh « Becket o l'honor de Déu » i molt recentment ha rememorat Anton Txekhov i ha donat a conèixer el teatre d'Eugène Ionesco. Entre els autors catalans està realitzant una tasca realment efectiva per assolir un teatre de vertadera dignitat literària, i en el camp de les publicacions teatrals patrocina uns Quaderns de Teatre que ofereixen a les nostres agrupacions escèniques obres catalanes i versions d'obres estrangeres d'indiscutible interès literari i artístic.

Si l'arbre bo es coneix perquè dona bons fruits, del contacte de Granollers amb l'Agrupació Dramàtica tenim dret a esperar-ne fruits bons i abundosos. L'ADB els dona ja des de fa uns anys. De nosaltres depen que la seva empena al teatre fruiti també a Granollers.